

ZLATÁ PRAVIDLA

Lieber & Stoller, Goffin & King, Berry Gordy, Chinn & Chapman nebo Peter Waterman¹⁴. Ti všichni dokonale pochopili Zlatá pravidla. Důvodem, proč Waterman nechrlí jeden hit za druhým až do konce tohoto století a proč jsou také úspěchy ostatních limitovány, není vrtkavost štěstěny nebo změna obecného vkusu. Je to tím, že když jste se dosyta nabažili úspěchů a vaše truhlice jsou naplněné po okraj, začne být dodržování Pravidel otrava. Všechno je to najednou prázdné a bezvýznamné.

Někteří ze zmíněných producentů se navíc emocionálně nebo obchodně spojili s umělci, jejichž ambice leží dál než pouze vyrábět hity Číslo jedna. Lieber & Stoller by mohli zítra nakráčct do studia, a kdyby jenom chtěli, do tří měsíců by měli Číslo jedna.

Základní Zlatá pravidla pro tvorbu singlu Číslo jedna jsou tato: Nepokoušejte se o nemožné a nesnažte se to celé vymyslet dříve, než vkročíte do studia. Práce ve studiu by měla být vzrušujícím kreativním dobrodružstvím, nezapomeňte ale, že až tam skončíte, musíte mít v ruce sedmipalcovou verzi, která přesně odpovídá daným kritériím. Nesnažte se sednout si a napsat celou skladbu. Písničky, které vznikly tímto způsobem a staly se Číslem jedna, složili geniální

---

¹⁴ Britští producenti, kteří dosáhli na Číslo jedna.

skladatelé a nahráli je muzikanti s tak přesvědčivou vášní, že jim svět prostě musel naslouchat. Znáte ten typ: „Sailing“ od Roda Stewarta, nebo „Without You“ od Harry Nissona.

Zprvé, skladba musí mít taneční groove, který se potáhne po celou hrací dobu a kterému nebude moci současná hudbychtivá generace odolat.

Zadruhé, nesmí to celé trvat déle než tři a půl minuty (optimální čas je něco málo pod 3:20). Pokud to bude jen o kousek delší, DJové na Radio One to budou přes den ke konci ztišovat nebo začnou mluvit do závěrečných taktů, kdy se refrén zrovna pořádně rozjede – tedy do nejdůležitější části nahrávky.

Zatřetí, skladba musí obsahovat úvodní pasáž, sloku, refrén, druhou sloku, druhý refrén, break, dvojnásobný refrén a konečně závěr.

Začtvrté, slova. Nějaká budete potřebovat, ale nesmí jich být moc.

KAUZALITA PLUS ŠPETKA MYSTICISMU

Vaším úkolem bude sestavit části stavebnice. Aby to fungovalo, musíte v sobě probudit Frankensteina a obnažit své chmatácké instinkty. Pokud jste se zhrozili, že vám teď předložíme recept na nějaké ohavné monstrum, uvědomte si, že veškerou hudbu je možné rozložit na součástky, které již někdo předtím použil. Každý hit Číslo jedna se skládá z kousků jiných songů. Není žádný ztracený refrén, žádné neobjevené cesty. Nikdy neobjevíte nový tón na stupnici nebo skrytou dobu v taktu. Pídit se po originalitě nemá smysl.

Kdysi trávili skladatelé celé měsíce s kytarou v ruce a kapely se v zatuchlých zkušebnách léta probíraly nekonečnými riffy, dokud nedospěly ke skladbě, která je pak dostala na vrchol. Samozřejmě že by se jich smrtelně dotklo, kdyby jim někdo sdělil, že poté, co se prodrali starými a vyzkoušenými cestičkami, byl zbytek dílem náhody. Musí věřit tomu, že právě tato trnitá cesta je dovedla až ke svatému grálu – skvělé a originální skladbě, které nelze odolat.

Ale jak to, že všechny skladby neznějí jedna jako druhá? Jak je možné, že existují skvělí muzikanti, kteří napíšíou tucty klasických songů? Songů, které vás dojmou k slzám, rozesmějí, roztančí, doženou k nepřítčnosti, k zamilovanosti, k nepokojům v ulicích?

Je to proto, že i když už byly všechny akordy, tóny, harmonie a slova někde použity, srdce těchto muzikantů prozařuje skrz; jejich charisma si žádá vaši pozornost. Na to pouze skvělý zpěvák nebo virtuózní instrumentalista nestačí. Zvuk detroitského techna, nejlineárnější (a zcela od lidského muzikantství oproštěné) hudby světa páchne potem, sexem a touhou. Tvůrci této hudby zmáčknou pár tlačítek ... a výsledek? Milion let bolesti a chtíče.

Autoři těchto řádků rozechvěle očekávají den, kdy se někdo odváží vydat taneční singl, který bude sestávat pouze z elektronicky programovaného úderu basového bubnu, bušícího ve čtyřdobém taktu nepřetržitě osm minut. Poté, co někdo jiný vydá úplně stejný track, který bude mít stejný zvuk basového bubnu a přesně ten samý počet úderů za minutu (BPM), budeme stále schopní rozeznat, který z nich dokáže rychleji zaplnit taneční parket, který má více sexu a více srdce. Není pochyb o tom, že jeden z nich prostě bude lepší. Snažíme se vám sdělit, že pokud ve vás něco je, něco jedinečného, dostane se to na povrch bez ohledu na to, odkud jste sebrali komponenty použité na stavbu vašeho budoucího Čísla jedna.

Hudebníci, kteří se zoufale snaží hledat výjimečnost, většinou dojdou k výsledku, který není výjimečný vůbec ničím. Nezbude tam totiž místo pro jejich srdce. Celá historie blues je založena na jedné

struktury akordů. Statisíce bluesových songů obsahují stejné tři akordy podle jedné šablony. A přes tuto rigidní formu se jedná o jeden z nejkrásnějších žánrů dvacátého století.

My jsme v našem hitu použili části ze tří velmi slavných písní: „Rock'n'Roll“ od Garyho Glittera, „Blockbuster“ od Sweet a znělku k seriálu „Doctor Who“. Ty jsme slepili dohromady, aniž by někdo z nás zahrál jediný tón. A stojíme si za tím, že výsledek obsahuje tolik z nás samých, jako kdybychom tři měsíce pilovali nějaké veledílo. Lidé, kteří si tu desku koupili a které pravděpodobně vůbec nezajímalo, jaké city Rockman Rock nebo King Boy D prožívají, moc dobře věděli, že si kupují vysoce originální dílo.

Nebojte se, že vám budou nadávat do zlodějů. I kdyby to byla pravda, vy prostě nemáte čas na metodu pokus-omyl.

Nejjednodušší je prolistovat si Guinnessovu knihu hitových singlů, najít nějakou bombu z předchozí éry a udělat cover verzi, tedy převléct ji do současného hávu. Každý rok se najde pár skupin, které své debutové Číslo jedna pojmu tímto způsobem. V této dekádě už jsme tu měli:

Dave Stewart a Barbara Gaskin - "It's My Party"

Roxy Music - "Jealous Guy"

Soft Cell - "Tainted Love"

Paul Young - "Wherever I Lay My Hat"

Captain Sensible - "Happy Talk"

Neil - "Hole In My Shoe"

Tiffany - "I Think We're Alone Now"

Wet Wet Wet - "With A Little Help"

Jazz - "The Only Way Is Up"

Jsou zde ale i negativní aspekty. Použití prověřeného hitu vám může při nahrávání ve studiu dodávat falešný pocit jistoty. Můžete propadnout iluzi, že ten song se nedá pokazit, protože je to prostě nezničitelná klasika. Můžete ztratit potřebný nadhled. A všemocní rozhlasoví producenti nenávidí nic tak jako špatnou cover verzi starého hitu.

Klasické oldies, přestože dodržují všechna Zlatá pravidla, nemusí být vždycky použitelné. Obsah jejich textů se totiž vztahuje pouze k jedné historické éře. Příkladem jsou následující písničky, které byly v minulosti Čísly jedna:

Scott McKenzie - "San Francisco"

The Beach Boys - "Good Vibrations"

The Beatles - "All You Need Is Love"

Mott The Hoople - "All The Young Dudes"

MARRS - "Pump Up the Volume"

Takže pokud nenastává renesance starých časů, kdy by ty staré písničky dávaly znovu smysl, držte se od takových hitů dál.

Někdy se ale přihodí něco zcela opačného. Občas se cover verze šikovně vybraného starého songu podaří nahrát tak dobře, že výsledek je co se týče hudby i slov pro současnou generaci daleko aktuálnější, než byl její předobraz. Skvělými příklady pro rok 1988 jsou Tiffany - "I Think We're Alone Now" a Jazz - "The Only Way Is Up". Původní verze "I Think We're Alone Now" od Tommyho Roe a cover verze z konce sedmdesátých let, kterou udělali The Rubinos, byly skvělé, ale na trhu britských hudebních nosičů tehdy nebyly dostatečně konkurenceschopné.

Další negativní stránkou cover verzí je ztráta autorských práv. Znamená to, že nedostanete žádné tantiémy, ať se deska prodává jakkoli. Tajemství autorských práv odhalíme později; zatím vězte, že vydání Číslo jedna ve formě cover verze znamená nechat vylétnout komínem minimálně 10 000 liber.

Pokud si vyberete tu správnou pecku z minulosti a dobře ji předěláte, výsledkem bude bezpochyby stoprocentní úspěch. Producenti denního vysílání na Radio One se po přehrání třiceti taktů z vaší nahrávky okamžitě rozhodnou, že ve svých pořadech pro vás pár okének najdou („domácí hospodyňky i dělníci na stavbě si rádi zazpívají na známou melodii“). Lidé už na třetí poslech zjistí, že ten song prostě milují, protože k tomuto zjištění došli dávno předtím, než jste vůbec začali přemýšlet o natočení Číslo jedna. A

pokud jde o současnou mladou generaci, která sedmipalcové singly kupuje nejvíce, ta sice originál nikdy neslyšela, ale vaši verzi uslyší z rádia alespoň čtyřikrát.

Pokud nevíte o žádné staré skladbě, kterou byste rádi předělali, je tu ještě jedna alternativa. Poskládat svůj track ze skrytých, pozměněných a vylepšených částí starých pecek. Až se dostane k uším rozhlasových producentů, dramaturgů pořadů pro mládež nebo nákupčích velkých obchodů s deskami, zalije je hřejivý pocit známého a sáhnou po něm.

My jsme také neudělali čistou cover verzi, ale spíše to, co popisujeme v předchozím odstavci. Jenže jsme to udělali tak nepokrytě, že jsme se museli vzdát všech autorských práv, a přišli tak o slušný balík peněz.